

[Statsministeren]

som har det sigte og også vil nå det, at vi skal søge at holde priserne nede, for det er regeringens politik. Derfor er der ingen gammeldags, traditionel afgiftspakke ved denne lejlighed. Der er ingen nye offentlige udgifter, der er ingen nye skatter. Det offentlige udgiftsniveau sætter vi ikke i vejret. Det er vores politik.

Jeg synes også, hr. Svend Auken godt kunne have erkendt, at det reallønfsald, vi har haft i de sidste to år – vist har vi haft et reallønfsald; hvor i verden har man ikke haft det i disse år? – dog har været mindre i den foregående periode, og at den politik, der har været ført i Danmark i det sidste par år, har givet os et opsving stærkere end i næsten alle andre lande. Det har sat flere i beskæftigelse, og det har givet vækst i vores bruttonationalprodukt. Derfor synes jeg, at meget taler for, at denne hovedlinje i den politik, som firklovet har ført, bør vi fortsætte.

Men det er ikke det, socialdemokratiet vil. Socialdemokratiet vil det modsatte. Socialdemokratiet har fremlagt sit eget papir, hvis jeg må bruge det udtryk. Hr. Anker Jørgensen omtalte det i sit indlæg ligesom hr. Svend Auken. Jeg ved ikke, hvad vi skal kalde det. Må jeg foreslå betegnelsen: det ikke-eksisterende beslutningsforslag, eller hvad?

Jeg skal ikke blande mig i, at der åbenbart har været en stor debat i den socialdemokratiske gruppe i går om det, men jeg forstår det godt, og jeg tror, det var klogt, at de besindige i den socialdemokratiske gruppe trængte igennem med, at dette skulle da i hvert fald ikke fremsættes som et beslutningsforslag, for det var det ikke værdigt til, og det kan enhver jo også se ved en gennemlæsning af det lille papir. Jeg opfatter det nærmest som en skriftlig tilståelse.

For hvad er dets indhold? Ja, det er jo, at man ønsker at vende tilbage til hovedlinjerne i den politik, socialdemokratiet førte for år tilbage. Nu har der været en voldsom debat her i eftermiddag om virkningerne, og det skal vi da se nærmere på, for det er godt, at vi forstår hinandens programoplæg, men forslaget bygger på, at vi over de næste to år skal have en lønstigning – det siges officielt i papiret – på 10 pct. Jeg tror nu, det nødvendigvis, hvis man følger papiret, må blive lidt højere. Lad nu det være.

Men gør vi det, er der ingen vej uden om at acceptere, at det af hensyn til betalingsba-

lancen nødvendiggør meget store afgiftsstigninger, og det antydes jo også forsigtigvis i papiret. Raffineret, elegant bruger man et fagudtryk, formentlig i forhåbningen om, at befolkningen ikke rigtig forstår, hvad det drejer sig om, for man taler om, at så vil det nok være nødvendigt med et valutaværn for 3 mia kr. Det er næsten ligesom et grænseværn. Der er noget nationalt, der klinger. Men hvad er et valutaværn? Det er et værn, som betyder, at betalingsbalanceudviklingen bliver 3 mia kr. forbedret, men hvis man vil opnå det nettoresultat, må man nødvendigvis brutto gennemføre afgiftsforhøjelser, som giver i alt fald tre gange så meget, for sådan er fordelingen på hjemligt forbrug og indkøbt forbrug.

Hvorfor får vi ikke at vide, at store afgiftsstigninger uvægerlig hører sammen med den socialdemokratiske politik? Og det er ikke så mærkeligt, for sådan var det også i gamle dage. Da socialdemokratiet tilrettelagde samfundsøkonomien, fik vi uafsladelig store lønstigninger, og vi fik uafsladelig lige bagefter store afgiftsstigninger. Og så var vi lige vidt for så vidt angår lønmodtagernes penges købekraft, men konkurrenceevnen blev skadet.

Jeg føler mig ganske overbevist om – nu kan vi jo drøfte tallene grundigt, når vi kommer i udvalg, og senere – at den socialdemokratiske politik, der er nedfældet på det lille papir, betyder tre ting med sikkerhed: for det første lavere beskæftigelse, for det andet lavere disponibel realløn og for det tredje højere skatter. Det er ikke, hvad vi har brug for.

Så har der været udfoldet store anstrengelser både i de foregående dage og under debatten her i dag – og også hr. Svend Auken var med i koret – for at postulere, at det, regeringen nu kommer med, skulle være, som det hedder med systemudtrykket: arbejdsgivernes politik.

Nu vil jeg godt spørge: hvorledes vil man dokumentere, at stop for tantiemer og bestyrelsesvederlag er arbejdsgiverpolitik? Hvorledes vil man bære sig ad med at hævde, at avancebegrænsning er arbejdsgiverpolitik? Er bunden opsparing arbejdsgiverpolitik? Er forhøjelse af selskabsskatterne arbejdsgiverpolitik? Eller er arbejdstidsforkortelse mon arbejdsgiverpolitik? Det har jeg aldrig hørt om før, men hvis man ved noget om det, sy-